

Slavoljub Marković

BUKETI CVEĆA

U pubertetu sam čuo da se jedna žena, koja se dva puta udavala, sada, odjednom, oženila. Valjda je to bila glumica u nekom od filmova: dokumentarac o transvestitima! Glumica se čak toga nije ni stidela. Nekoliko mojih drugara i ja odjednom smo zaželeli da vidimo telo te žene-muškarca, hermafrodita. Ispostavilo se da ga poznajem. Stanovali smo na istoj autobuskoj liniji. Imao je posed na kraju grada. U roditeljskom dvorištu nalazile su se dve kuće. U jednoj su živeli njegovi roditelji, u drugoj on sa ženom. Nisu venčani jer je on *bio zaveden* kao žensko. Radio je na filmu, a žena u fabrici duvana. Napravio sam plan. Međutim, nije se mogao ostvariti bez kidnapovanja hermafrodita. Rizično. Hermafrodit je bio povučen, što je i logično, i naoružan.

Njegova žena je starija od mene. Službuje u ekonomskom odeljenju. Postoje žene čiju nastranost primetim tek kada saznam imena njihovih ljubavnika. Šta bi moglo da je veže za hermafrodita, ako ne njena nastranost? Nisu je poznavali ni u preduzeću. Zaposlila se *odazivajući* se na konkurs. Ona je očigledno *imala vezu*. Ljudi iz medija. Jedan moj drug je nju smatrao lezbejkom. Verovatno se nije družila s muškarcima. Ili nije uspeo da je osvoji.

Autobusom se vraća sa posla. Pratim je. Stojimo zajedno na prednjoj platformi. Pokretanje glave u retrovizoru. Tračak svetla pao je na njeno lice. Primećuje da gledam njen lik u ogledalu. Zažmuri i zabaci kosu, pitajući se valjda: šta želi ovaj dečko? Pomera se, ali sada je samo pratila svoje uznemireno lice, trepćući očima, čak je i doterala pramen kose. Isprsilala se i zraci su joj obasjavali glatku i belu kožu koja kao da nije imala veze sa njenim umornim očima.

Na sledećoj stanici je sišlo desetak radnika. Ona se tromo vratila unazad i sela na sedište pored prozora. Seo sam preko puta nje.

„Šta ima to na mom licu?“ pitala je.

Nisam odgovorio. Smešio sam se. Ovo je bio treći dan kako je pratim. Onako umorna i pospana, više i ne želi da me gleda. Zagleda se u staklo prozora. Već su ustali putnici koji su sedeli pored nas. Namerno češem svoje koleno o njeno. Ona ne želi da razgovara sa mnom. Pomera samo nogu, nehajno kaže:

„Momak, šta želiš od mene?“

Dijalog joj predstavlja toliki napor da i ne želi da sasluša moj odgovor. Ja idem za njom ponavljajući:

„Valjda ću jednom dobiti ono što želim.“

Živim sâm. Otac i majka su na selu. Doći će tek početkom zime. Moj otac svrati ponekad u stan. Prespava. Svake nedelje na putu provodi tri dana. Hranim se sâm. Kada me mrzi da gotovim odlazim kod sestre na ručak. Uobičajeno zadirkujem sestričinu.

Telefonom zovem hermafroditovu ženu. Glas je njen: malo je promukla. Opet priča nehajno. Valjda ću dobiti jednom to što želim! Sledećeg dana celim telom sam pilepljen

uz njeno telo. Neprestano se dodirujemo. Ona je okrenuta leđima. Osećam dah umorne žene, prepone na butini, grudni. I kada je autobus ostao prazan pružio sam joj papir sa adresom.

„Reklama”, rekao sam.

Cimnula se kao da će joj papir izgoriti ruku. A onda je, valjda, želela da me učini srećnim, kao da je znala da ću se radovati – uzela je papir!

I to je bio početak. Sutradan, sva ljupka, pritrčala mi je na autobuskoj stanici. Izgubila je papir! Nije znala da li ga je našao njen muž ili ga je negde zaboravila. Šta bi sada trebalo da uradi? Odjednom kao da se odavno znamo, čak i saradjujemo. Kako da se opravda pred mužem koji je našao moju adresu? Dok jedemo sladoled ona se osmehuje. Kaže da joj pomalo prija moje osvajanje. Valjda shvata da je žena. Dok smo lizali sladoled vozili smo se autobusom, koračali, pričali. Između nas postoji takav sklad da sam mogao da je dodirujem. Ona je pomerila glavu, gledajući me iskosa, tako da bih ja odustajao: neumesno je to, na ulici, u njenim godinama. Poljubac, dodir, osvajanje, ostavio sam za sobu. Njen nedostatak: život sa hermafroditom, osećao sam kao njen deo. Bio sam spreman da ga prihvatim bez reči.

„Ne insistiraj na mom odnosu sa njim. Neka to ostane tajna. Dorečenost – tako je mrzim.”

Umesto zamora i apatije video sam ushićenje na njenom licu, umesto sporih pokreta umorne žene, pojavili su se graciozni pokreti koji su me opčinjavali. Tada sam osetio sažaljenje prema njoj i vrhom usana poljubio joj nos. Nisam tražio lepotu u njoj; bila je tu, pored mene. I nisam morao da je *otkrivam*, samo sam se *divio*.

Do kafanske bašte, na obali reke, odvezli smo se mojim kolima. Pojeli smo porciju pastrmki. Ja nisam bio gladan. Jeo sam pomfrit i gledao njene umazane prste, zatim usne, i osmeh koji je neprestano lebdeo na njenom licu. Kada smo popili po čašu vina odjednom mi je izgledala umorna, pospana, spremna da odmah uđemo u krevet. Zato me nije začudilo kada mi je predložila da *uzmemo* sobu u hotelu i u njoj se odmorimo. A možemo ostati i do jutra!

„Ljubav u ovakvim trenucima... Ona pokvari raspoloženje”, rekla je.

Sedeli smo dugo. Bezvoljni. Taj mir je dolazio od hrane i vina, zatim od reke sa čije se obale širio miris paljevine. Konobar je pokušao da nas zabuši čavrljajući sa nama. Pričao nam je kako ribu, koju prodaju, love u reci. Priča je bila neumesna... Pastrmke nema u ovoj reci. Zato se žena i nasmejala. Lukavo je zapretila – da konobar ipak proveri račun. Posmatralo ga je njeno oštro oko knjigovođe. Video sam da joj se lice menja: nestaju na njemu dosada, koju sam primećivao, i želja za snom: od snenog postaje energično.

Vozio sam je ka svom stanu, ne zato što sam želeo, nego zato što smo morali negde da provedemo večer. Ona je ponavljala rečenicu o lukavstvu konobara. Bilo je dovoljno samo da pogleda cifre i shvati da smo prevareni. Gledao sam *godine razlike između* nas na njenom licu i nisam uspeo da zaključim koliko je starija.

Kada smo stigli u stan skupljao sam razbacanu odeću. Sklanjao sam posuđe. Ona se tuširala. Zbunjeni muškarac kome žena ritualno dolazi u posetu, koja već zna da će se odnos svesti na seks, u tami popodneva, nekoliko poseta kafanama; i tu će se prevare završiti i povremeno ponavljati. Naš dalji odnos ličio je na penjanje uzbrdo sa kojeg bismo

želeli da ugledamo daljinu. Prepiremo se neprestano: sa brda se ne vidi ništa naročito – reku smo već gledali. Ono selo tamo kako li se zove? I tako, u svađi, mi se i dalje penjemo uzbrdo, i ponovo očekujemo da će se ukazati nešto nepoznato. Popnemo se na vrh brda. Vidimo dolinu u magli. Sednemo i ubrzano dišemo.

I gledajući kako u ogrtaču izlazi iz kupatila, stavljajući odeću u fotelju, u samom pokretu ruke i mrdanju guzova, osetio sam neodoljivost koja mi je nadimala grudi i penis. Iako sam znao da ću se ponižavati, utrčao sam u kupatilo slušajući kako me ona zapitkuje gde se nalazi kafa, šećer, te sam morao stalno da isključujem tuš i odgovaram na njena pitanja. Onda je otvorila vrata i ponovo me nešto upitala. Nisam pretpostavljao da je prošlo toliko vremena od početka tuširanja: na usnama joj je bio trag kafe! Tada sam osetio da je prohladna voda, ali leti je slab pritisak i čovek može da se tušira celog dana. Nisam mogao da podnesem ushićenost na njenom licu. Rekao sam joj da zatvori vrata.

„O, ne!” rekla je. „Želim da dodirujem to tvoje telo: telo muškarca.”

Okrenuo sam joj leđa. Seo sam na rub kade gledajući vodu koja se još zadržavala u slivniku. Ona mi je prekrila leđa peškirom. Dok me je brisala imao sam osećaj: ako se ponovo okrenem prema njoj više mi se neće dopadati! Ali njena smelost iskusne žene, njeni živahni pokreti, samo su me ushitili, u ogrtaču sam je podigao i odneo u sobu gledajući kako se ona rita i uzvriskuje razdragana.

„Trebalo bi se ponekad osetiti mladom i prevarenom”, rekla je.

Starija je od mene. Odavno je počela da uživa u telima mladića. Strah me je da ljubavnu igru preuzmem na sebe. Valjajući se po krevetu počeo da me ljubi i ujeda. Njeno telo otkriveno čas podizanjem ogrtača, čas njegovim razgrtanjem, ukazivalo se kao deo onog pejzaža prilikom penjanja uzbrdo. I ona je do kraja ostala u tom ogrtaču, čas skrivajući dojkicu koju bih ljubio, čas prekrivajući penis koji je grizla, i nagonila me da se uvijam i otimam.

Posle nekoliko dana toliko sam se zasitio njene igre, da sam jedva čekao večer kada ona neće doći, da bih mogao da onanišem. I sve sam manje očekivao od nje; nikakvo novo otkriće osim pomisli da je vežem i nateram da mi priča o njihovoj ljubavi. Čak mi se i činilo da me ona jedva podnosi, tako da i sama ne zna zašto, posle posla, dolazi kod mene na tuširanje i strastvenu igru. Prema njenoj revnosti osećao sam zahvalnost. Prisnost prema mom telu nije valjda bila oduševljenje žene koja se približava četrdesetim?

Jednoga dana sam joj kupio cveće. U ruci sam držao buket i čekao njeno kucanje. Ličila mi je na teret koji sam želeo da prekrijem krinovima. Iznenadiću je! Činilo mi se da ličim na manekenu koji uvežbava ritam pokreta. Kada sam već stajao na terasi gledajući neće li se popeti stepeništem ka zgradi – gledao bih povijanje njenih kukova, već visuljih guzova – čuo sam pokretanje brave i komešanje u hodniku.

Došla je sa mužem.

Buket koji sam stavio na sto, on je držao u ruci. Žuti krinovi kao da su nacrtani na njenoj crvenoj haljini. Zbunjena je delovala lepše nego što sam mogao pretpostavljati. Ipak je ona imala svoje draži; njeno telo iako u četvrtoj deceniji još je tako vitko; strastvena ljubavnica koja je želela potpuno da me ima, ovlaženog, u ustima. Ali njena figura mi je bila mala uteha.

Njega sam gledao iz daljine; lice skoro bez brade, sa tamnim očima, sa jakom crnom kosom, u sakou koji je skrivao grudi. Imao je zavrnut rukav. Jednu šaku je držao u džepu: valjda se u njoj nalazio pištolj. Ispružio je nogu. Svoju ženu je gurnuo na mene.

„Zaštiti se njenim telom da vas oboje ubijem.“

Strpljivo gledajući nju, zatim njegovo pomeranje pred ogledalom: zbunjeni narcis. Pomislio sam da odložim onaj trenutak kada će se začuti pucnjava. I ono što bih nazvao filmskom scenom; moj strah, pokretanje njenog i mog tela, njegov glas: osećao sam da rukovodim scenarijem, i nisam želeo da se naš susret okonča pucnjavom, već da se postepeno, možda nekim gestom, smanji napetost. Šta on želi osim da okonča naše živote? Neočekivano sam video njega kao prevarenog muškarca koji taj sram mora nečim da spere, i nju: ženu koja je prevarila muža, tako da ishod događaja zavisi od odnosa muškaraca. Činjenica koje sam bio svestan je njegovo odugovlačenje i dvoumljenje, tako da više nije mogao pucati već je morao da izmisli neku drugačiju igru.

Ugledao je uže na terasi. Na njemu se sušio veš. Sada nije bilo veša i nisam znao kako ga je primetio. Kada su mi vezali ruke, on je seo na stolicu. Zamolio je ženu da nam skuva kafu. Onda je ustao huknuvši.

„Sada ne moram da se pazim. Jel' tako, ljubavniče!“

U kasnom popodnevnu kretao se kroz stan razgledajući ga, dok su mu zraci sunca presecali lice. Onda me je odvuкао u malu sobu gde smo ona i ja vodili ljubav. Tu me je počeo vezivati za krevet. „Čemu to?“ pitao sam. Nije mi odgovorio. Vezan na četiri strane, opušten u krevetu, još nisam mislio da će me ponižavati. Gledao sam pukotinu na plafonu koju do tada nisam primetio. Zatim sam video potklobučeni deo tapeta koji će nervirati mog oca kada ga bude ugledao. Pomislio sam da je on voajer. Da ću pred njim voditi ljubav sa njegovom ženom.

U prozoru su se čuli zvuci čangrljanja; ona je znala gde se nalaze šolje te ih je redala po stolu. To je značilo da je zgotovljena kafa. Posle ispijanja kafe biće nastavljena igra. Nisu se svađali; s tim su završili još ranije.

„Kako će on piti kafu?“ pitala je.

Onda je došlo do komešanja. Otimali su se oko nečeg. Zatim su otvorena, pa zalupljena vrata.

Ko je otišao, ona ili on?

Zamišljao sam njihova ustajanja; kada bi odlazili da se umiju, kao da žure za posao, kretanje gradom; fasade, blokovi, parkovi, mostovi; probijanje kroz zagušene gradske ulice, posao i novo kretanje istim putem, u obrnutom smeru, do kuće, kada mi njihova tela izgledaju kao komadi nameštaja; obezličena, obezbojena, nefunkcionalna, toliko upotrebljavana da su postala tupa za bilo šta osim za neprestano ponavljanje pokreta kojima se hrane, tuširaju, jebu, osećajući se srećnim. Ako uspore prolaženje kažu: „Koža ti se očuvala kao da imaš dvadeset pet“.

Razmišljajući postao sam rezigniran: moram da izdržim ono što će se kasnije desiti, a da ja još nisam znao šta me čeka već sam samo zamišljao scene iz filmova o nasilju.

Možda sam zadremao. Ako su oboje otišli i ostavili me? Čuo sam šuštanje. Neko se tuširao. Onda se on pojavio u mom ogrtaču koji je ona nosila prvog dana kada je došla u

moj stan. Prolazeći pored kreveta nogom je dodirnuo moju ruku. Pogledao me je. Spustio je roletne: zvuk tupog udarca prilikom njihovog potpunog propadanja. Osetio sam nape-
tost u grlu i telu. Povukao sam ruke kao da želim da ustanem, čak sam se i cimnuo, iako
sam znao da je pokretanje uzaludno. Moja izgovorena pitanja kao da njemu davno ništa
nisu značila. I kada je čučnuo i počeo da mi miluje glavu kao da se budio u njemu ostatak
davno zaboravljene žene. Maženje mi nije toliko smetalo kao poljubac vlažnim usnama
koje su mirisale na nikotin i kafu. Pomerio sam glavu sve brže, urlajući. On me je ugrizao
za uvo ne pomišljajući da ćemo se sudariti glavama. Uzbudilo me je griženje i ljubljenje
uva. Krivio sam sebe: zašto nisam mislio na posledice? Pokušavao sam da mu ljubim lice,
da ga ujedem za uvo. Osećao sam samo njegove usne kada ih je pilepljivao na moje:
gadilo mi se. Moja odeća, izrezana makazama, bila je bačena na pod. Iako sam mislio da
neću da doživim erekciju, samo jedan blagi dodir po penisu bio je dovoljan da osetim
kako se on puni. Osetio sam njegove zube na mišicama. Kada me je ponovo ljubio; kada
smo se već ljubili, na moj dlan je slučajno pala njegova dojka; mala, nežna, bez nateknute
bradavice, kao zastala u razvoju, ili kao grudić kakve devojčice, sa kojima sam se ljubakao
u ulazima. I on je prestao da me ljubi gurajući mi dojk u šaku da bih je stezao.

„Dok sam zamišljala kako ti metak cepa utrobu zaključila sam da mi nedostaje muška-
rac. Smrt – to je krajnost koju čovek mora da izbegne ma koliko bio ponižavan. Biti sama!”
uzdisala je. „Sedim, tako, sa njom noću već potpuno zasićen njenim čarima. Njena strast,
vijugavo telo koje se premešta ovim gradom: sobama, kancelarijama i krevetima.”

Priča ona ljubeći me povremeno, čas govoreći u muškom, čas u ženskom rodu.

„Njeno trideset trogodišnje telo”, kaže.

Strasni poljupci koji su došli kasnije; naši jezici koji su se kretali po usnim dupljama.
Ujedi na mom telu: griženje dojke, stomaka, mišica, što me je uzbudivalo da sam vrištalo.
Objahala me je. Zastao sam zbunjen dok je ona pokušavala da ugura penis u neki otvor
na njenom telu. Otvor je uzak tako da je vrištala od nadražaja ili bolova, povlačeći penis
i ponovo ga pritiskajući. Bolelo me je dok je pokretala kukove. Uz histeričnu vrisku penis
počeo da prodiru u hermafroditovu vaginu. Svako pomeranje dovodilo je do takvog na-
dražaja da sam zaželeo da čujem tu prirodnu vrisku, koja se mešala sa njenim dahom,
roptanjem, tako sam slušao kako nam glasovi odjekuju u mraku, koji je bio iskonski, i da
sam ja u njemu gubio svoje telo, a hermafrodita sam doživljavao kao gusti mrak oslonjen
o moje telo; osećanje pulsiranja, ruke koje su mi pritiskale grudi, ramena, stomak, i želim
da kažem pre nego što... pre nego što odvristim još jedan usaglašeni pokret, u traganju
za poslednjim oslobađanjem... dokle smo mogli da idemo.

2. Odlučio sam da ih posetim. Oboma sam namenio cveće. Dok sam išao kolima ka
kraju grada, ushićenje je smenilo zabrinutost. Njegova majka, koja je bila u dvorištu, po-
kazala mi je vrata.

Posle zvona peo sam se stepeništem. Video sam glavu njegove žene, zasenčenu, u
hodniku, kako prati moje kretanje. Nije ni sačekala da se uspnem uz stepenice, a već je
sedela na krevetu, prozirna lika, sa suzama u očima, vajakajući se nad svojim godinama.

Sto u sobi, sudopera, njena haljina, poređani sudovi u ormanu, bleštali su obasjani
suncem u smiraju. Poljubio sam joj kosu. Čučnuo sam gledajući kako ona podiže glavu

izgovarajući reči. Zнала je da ne bih vodio ljubav sa njom, zato me više nije posećivala. Reče da hoće dete. Mora da ga rodi ove godine. Pomenu nešto o njenom devojaštvu i mladosti: kako pornografija oslobađa malograđanštine. Nekoliko puta izgovori reč dete, da sam ga i ja zaželeo. Činilo mi se da će ponavljanjem te imenice, dete doći samo.

Kada sam očekivao da će se opružiti na otomanu, ona se podiže. Zaobide me. Uze čajnik. Stavi ga na šporet da skuva kafu ili čaj. Reče: „Ne postoje činjenice koje bi me odvratile od pomisli da moram imati dete.“

Spakovaće se i pobeći kada ga bude osetila u svojoj utrobi?

Tada će biti potpuna i znaće zašto se obmanjuje, ako nije i samo rađanje prevara. I ljubav sa mnom počela je da usmerava život jedne zrele žene koja se još nada porodu.

Otvorila su se naglo kuhinjska vrata. On banu u sobu. Zastade. Čuo sam prebrzo izgovorene reči. Nisam želeo da on zastane u pričanju, ali mu se glas utišavao, da bi bezvezne reči u ljutnji izgovorene, bile zamenjene novim rečima sa nekoliko slojeva značenja. Podigao je kućence koje se šunjalo pored njegovih nogu. Pomazio ga je ostavljajući ga u hodniku.

„Film je imao presudan uticaj ne mene“, rekao je.

Radilo se o nekoj ulozi u kojoj je kao naturščik glumio neurastenika.

Žena je stajala nasuprot njemu. Njeno telo je pratilo taktove muzike na koju do tada nisam obraćao pažnju. Podizala je ruke raskopčavajući haljinu. Uzimala je suknu sa stolice i oblačila se pred nama. Otkrivale su se brižljivo osunčane noge. Gledao sam ga. Smejao se, ali ne njoj, već buketima koji su stajali na stolu. Igrala je redajući šolje, a ja nisam razumeo kako je od uplakane žene postala euforična. Popili smo kafu, zatim rakiju. Ona me je pozvala u drugu sobu. „Pođi sa mnom“, rekla je. Odjednom kao da sam video njene vizije; njeno telo u mom zagrljaju, zatim njegovo telo koje me odgurava, da bi njeno telo gledalo kao u objektivu koji se udaljava ili je bilo na lošoj filmskoj traci, pa su zatim oboje stajali goli; što se verovatno i desilo jer nam je i život bio takav – nismo ulazili u spoljni svet, već smo živeli između filmske trake i sopstvenog doživljavanja naših tela. Učinilo mi se da me ona ljubi i da mi nestaje svest.

Mnogo kasnije osetio sam se opijenim, kao i mrtvi heroji i uništeni bogovi, ali nisam mogao da se pokrećem već sam ležao na stomaku privezan za njegov krevet. Osetio sam gađenje u želucu, pomućenost u glavi, a onda – pokrećući se – veze na rukama. Bio sam go, u nesvesti. Nikoga nije bilo u sobi. Dok sam ležao setio sam se njegove uloge na filmu. Bio je to dokumentarac o transvestitima. Nisam mogao da se setim imena reditelja. Čak su novine nedelju dana, posle premijere, bile zaokupljene filmom. Glumac je radio novi sinopsis. Ali mediji imaju svoja pravila. Gledaoci su bili zamoreni temom. Glumac nije umeo da dozira svoja interesovanja.

Prestajala je narkoza. Možda žele da snimaju neku od scena? Počeo sam da vrištim i skaćem po krevetu. Psetance je lajalo u hodniku. Nervirala me je sama pomisao na nasilje i na fizički bol. Otvorila su se vrata. On je ušao pružajući ruku ka meni. Stisli smo ruke jedno drugom, nežno, zatim sigurno, kao ljubavnici koji neće izneveriti jedno drugo.

On se u mraku svlačio, pored prozora, bacajući odeću kraj ogledala. Ja sam pokušavao da u tami nazrem njegovo telo. Nežno je milovao moje rame, te me lupnuo po debelom mesu kao lekar. Onda sam osetio njegov jezik u ušnoj školjci. Rekao sam nešto na šta je

on odgovorio da ćemo razgovarati kasnije. Pomeramo glave i sretoše nam se jezici. Osetio sam uzbuđenje u grudima. Penis mi se nadimao. U stomaku mi je bila materija od koje mi se gadilo. Smučilo mi se i od mirisa koža koje su bile premazane uljem. Mislio sam na hermafroditovu vaginu. I kada je legao preko mog tela, čekao sam da osetim dojke na lopaticama, ali sam pre toga, na guzovima, osetio dodir njegovog penisa koji se zalepio za moju butinu. „Ne!” vikao sam i pokušao da ga zbacim. Gotovo sam zaplakao i osetio krivljenje svog lica. Bio sam čvrsto ščepan. Svako pokretanje mi je zadavalo bol.

„Ovo je klistiranje”, rekao sam.

„Ono je bila ljubav a ovo je osveta”, rekao je.

Pokušao sam da se ne pokrećem. Osušilo mi se grlo. Znoj se slivao niz čelo. Osećao sam šašoljenje njegovog jezika o vrat. Više me je bolelo opiranje nego prilagođavanje njegovom nastrajima.

3. Sedimo sve troje na terasi hotela pored reke. Slušam njegovu ideju o pozorištu; jedna pornografska priča u kojoj se ne može promeniti svet, niti se narator ruga ustaljenim odnosima, već konstatuje okvire našeg života.

Ona mi šapće da je stigla s posla. I još nešto želi da mi kaže: zatrudnela je! On se u sve razume čak i u pobačaje, te je prekida i moli da ga slušamo; jedemo ribu i ne želimo da se rastanemo. Odlazimo do druge kafane. Kupujemo hašiš. Već vidim naša tela jedno preko drugo. Smejem se dok mi preti jedan pešak. Onda pušimo hašiš pomerajući glave u ritmu džez sa radija. Sedimo u foajeu pozorišta dok neko na engleskom govori o telu – njegovo pomeranje kroz prostor; igra, ritual, senke, prolaženje, onanija, džez – a sa druge strane, na radiju spiker govori o pokolju.

A mi?

To nismo mi. To su neki drugi ljudi. Ona ustaje. Nožem probada zvučnik. Pozorište postaje stvarnost. Trčimo do automobila: naša tela ponovo se vraćaju stvarima. Ugledah kroz prozor automobila noge koje se kreću trotoarom, i vičući nas dvojica pružasmo ruke: „Noge!” Neke od njih vitke, i u čarapama, u prohladnoj jesenjoj noći, čak i mogu da odšetaju, vodeći telo neznano kuda, preko prostranih trotoara; impresija savremenim pozorištem te noge stavlja u gradski pejzaž, i sa nama; sa njima je teško uspostavljati kontakt rečima, već je potrebno tela uvezati konopcima i spuštati ih sa visine, da se dodiruju rukama, nogama, jezicima, polnim organima, izmrcvarena, ushićena, podatna; kreveti, penisi, vagine, mirisi, naše nauljene kože... usamljeni smo frigidni i nemi.